

ROŽEŇ

Zpravodaj farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

3 / 2025

Milí čtenáři a farníci,

dnes si ulehčím práci a místo úvodníku sem umístím kázání novokněze Daniela Martínka, při mši svatě s novokněžským požehnáním v Řečkovících. Samozřejmě s jeho svolením☺. Jsem přesvědčen, že v něm můžete najít inspiraci i pro čas prázdnin a dovolených.

Zajímalo by mě, jak by celkově vyznělo dnešní evangelium (Jan 21, 1-19), kdybychom trochu pozměnili překlad a místo toho, že Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby“, bychom četli: Šimon Petr jim řekl: „Jdu na ryby.“ Ať tak nebo tak, ten samotný fakt, že učedníci jdou prostě lovit ryby, nám může připadat trochu zvláštní. Už přece ví, že Ježíš vstal z mrtvých – tento úryvek je v Janově evangeliu v pořadí třetím Ježíšovým zjevením. Tak proč jdou chytat ryby. Myslím si, že to logicky může znamenat jenom dvě věci: Buď prostě pořád nepochopili, co mají dělat, co po nich Ježíš chce, a tak dělají jednoduše to, co umí. Anebo to ví, ale zároveň dál žijí v konkrétní lidské situaci/realitě, která prostě vyžadovala, že si musí nějak zajistit obživu, tak to zkrátka dělají. A obě tato vysvětlení (ať už je pravdivé jakékoli), nás můžou dnes inspirovat.

První z nich: Učedníci nechápou, tak zatím dělají, co umí. Asi nezřídka se v našem životě stane, že prostě nevíme, jak dál. Jsme na nějakém rozcestí, rozhodujeme se mezi vícero možnostmi. Může nás to trochu svádět být ve stresu a trochu se bát, jak to dopadne, jak se vlastně rozhodnu, nevím, co mám dělat, jsem zoufalý... rozhodujeme se na jakou jít školu, jaký stav si zvolit, co chci v životě vlastně dělat nebo jak sloužit. Možná, že v tu chvíli může nejlepším řešením být: jít prostě na ryby. Nebo dělat cokoli jiného, co mi jde nebo co mě baví. Jinými slovy: prostě být trpělivý a nechat si čas. Důležité je dělat to, o čem opravdu vím, že je správné a dobré. A u toho, u čeho si nejsem jistý, jestli je to pro mě dobré a správné, to postupně a trpělivě poznávat. A to právě skrze ty obyčejné malé věci. Jedině, když se budu v obyčejném životě snažit o dobro, den za dnem se snažit odpovídat na Boží volání a hledat ho i v těch nejmenších maličkostech, tak mě to nakonec může dovést i k těm věcem velkým. Když nebudu hledat Boha v maličkostech, nenajdu ho ani ve velkých věcech. Stejně tak, když nebudu hledat dobro a svoje štěstí v každodenním životě, bude těžší ho pak najednou dosáhnout skrze nějaké velké rozhodnutí. Takže klidně běž na ryby, a třeba díky tomu poznáš, že tě Bůh zve k tomu, abys byl i rybářem lidí, kdo ví.

A druhé vysvětlení: Učedníci ví, co mají dělat, ale dál prožívají lidskou realitu se vším všudy. I toto by bylo smysluplné řešení. Někdy můžeme mít pocit, že když teda přišel Je-

žís, tak se máme snažit být co nejvíc duchovní a skoro se vznášet v oblacích. Jako bychom oddělovali nějaký svůj duchovní život a tady ten normální. Ne, je jenom jeden život. Ani Ježíš nepřišel zničit všechno lidské, ale naopak přišel to lidské posvětit. Přišel jako člověk do našeho konkrétního světa, aby nám taky ukázal, že vidí a chápe naši realitu. Úkolem člověka tedy není vyhýbat se lidským věcem, ale učit se je posvěcovat. Učit se vidět i v každodenní práci svůj prostředek k růstu ke svatosti, k růstu k lásce. Neexistuje lidská činnost (morálně přípustná samozřejmě), kterou bychom nemohli využít jako prostředek k růstu ke svatosti. Jednoduše tím, že ji budeme obětovat Bohu, tím, že budeme dělat dobře svoji práci, i když nás třeba nikdo nevidí, že prostě budu dělat ty věci dobře, protože můj Bůh je dobrý.

Nakonec, co nás k tomu všemu vede? Je to láska. Třikrát se Ježíš ptá po Petrově lásce a třikrát z toho pro Petra vyplývá úkol pást ovce. Tak přejí nám všem, aby tím motorem, který nás žene dopředu, byla vždy láska k našemu Pánu.

Tolik řádky otce Daniela. Já vám všem přeji požehnaný letní čas v Boží blízkosti, protože Pán nás provází svou přítomností v každém okamžiku našeho života.

o. Michal +

Ohlédnutí za prvním rokem programu Katecheze Dobrého pastýře

V tomto školním roce byl v naší farnosti program otevřen poprvé. Pravidelně jsme se scházeli s dětmi ve věku 3-6 let a společně poznávali Pána Ježíše, život církve, liturgii i Písmo svaté. Program vychází jak z učení 2. vatikánského koncilu, tak z pedagogického přístupu Marie Montessori. Hlavním mottem a myšlenkou programu je: „**Pomoz mi, abych se k Bohu dokázal přiblížit sám**“.

A co jsme s dětmi v uplynulém roce společně objevovali a zažili? ☺

Děti si vyzkoušely sestavit liturgický kalendář, nachystat oltář nebo konvičky k přípravě kalicha. Mohly si obléct figurku kněze liturgickým oděvem a seznámit se tak s liturgickými barvami. Společně jsme se také vydali na prohlídku řečkovického kostela, abychom si vše, o čem jsme si povídali, mohli prohlédnout zblízka. Objevovali jsme Izraelskou zemi na globusu zeměkoule i na mapě jednotlivá místa, spojená s životem Ježíše. V adventní době jsme se seznamovali s proroctvími předpovídajícími příchod Mesiáše i biblickými událostmi. Naslouchali jsme jednotlivým podobstvím o Božím království, např. jsme zkoumali, kde se bere síla v hořčičném semínku k růstu, povídali si o vzácné perle a oblíbená aktivita byla prakticky si zadělat těsto s kváskem a bez kvásku a pozorovat rozdíly ☺. Navazovali jsme vztah s Ježíšem, jako Dobrým Pastýřem, společně hledali odpověď na otázku – kdo jsou ovečky. V postní době si děti mohly postavit hradby města Jeruzaléma, zdobit ratolesti na Květnou neděli a naslouchat velikonočním událostem. Objevovali jsme význam vlastního křtu i to, že Ježíš s námi chce být neustále přítomný v podobě eucharistie. V květnu jsme se společně vydali na exkurzi na Petrov v rámci programu diecézního katechetického centra „*Nábožko na Petrově: Poutníci naděje*“ a i když jsme jako praví poutníci neunikli dešti ☺, užili jsme si krásně připravený program i s prohlídkou katedrály. Při našem posledním setkání jsme prosili o dary Ducha svatého a objevovali jejich význam.

I v novém školním roce 2025/2026 se na děti budeme velice těšit, i na společné objevování a prohlubování zkušenosti Boží lásky k nám. ☺

Jana Šmerdová

Život ve farnosti

24. 6. Slavnost Narození sv. Jana Křtitele

mše sv. v 18 hodin

29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla

5. 7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

mše sv. v 8 hodin

6.8. Svátek Proměnění Páně

mše sv. v 18:00

9. 8. Pouť jáhnů brněnské diecéze

mše sv. v 18 hodin, předsedající P. Miroslav Šudoma,
po mši agapé s jáhny na faře

10. 8. Poutní slavnost sv. Vavřince

mše sv. v 7:15 v kostele a
v 10:00 v hodovém areálu

15. 8. Slavnost Nanebevzetí P. Marie

u nás mše sv. v 7 hodin,
v 18:00 mše sv. na Starém Brně v
rámci akce Dny Brna

24. 8. Bartolomějské hody Ivanovice

mše sv. v 7:15 v kostele a
hodová mše v 10:00 v Ivanovicích

7. 9. Hody v Jehnicích

mše sv. v 7:15 a 8:30 v kostele a
v 10:00 hodová mše v Jehnicích

21. 9. Hody v Medláncích

mše sv. v 7:15 a 8:30 v kostele a
v 10:00 hodová mše v Medláncích

28. 9. Slavnost sv. Václava

mše sv. v 7:15 a 8:30 v kostele a
v 10 hodin na Ořešíně

* * *

Mše svaté na úmysly dárců

23. 7., 6. 8., 23. 9.

Mše svaté za nemocné

4. 7., 1. 8., 5. 9.

Mše svaté za zemřelé

28. 6., 26. 7., 30. 8., 27. 9.

MŠE SV. O PRÁZDNINGÁCH

Neděle - v 7.15 a v 9.00

(kromě 10. a 24. 8.)

Všední dny - středa až sobota jako obvykle, v úterý mše nebudou

V některých týdnech může být pořad bohoslužeb pozměněn, sledujte proto vývěsky, ohlášky a farní web.

Mše svaté pro děti

- během prázdnin nejsou, od září vždy ve středu v 18 hodin. V neděli 31. 8. po mši sv. v 10 hodin bude žehnání aktovek.

Adorace za kněze a povolání

- 3.7., 7.8., 4.9. po mši svatě.

Večer chval

- 6.7., 3.8. a 7. 9. v 18:30.

Mládežnické chvály

- v pátek 19.9. v 19:00.

Snídaně na faře

- 11.9. po mši svatě.

Společenství seniorů

- 18.9. po mši svatě na faře.

Společenství maminek

- 19. 9. s adorací v kostele.

Adorace „24 hodin s Pánem“

25. – 26. 7., 22. – 23. 8. a 26. – 27. 9.

Adorace za obnovu víry ve farnosti

- vždy v neděli od 18:30 v kostele (kromě 6.7., 3.8. a 7.9.).

Páteční adorace

- půl hodiny přede mší svatou, na 1. pátek od 17.00.

Praxe křesťanské meditace

- o prázdninách každou lichou středu, v září každé liché úterý, vždy od 18:45.

Modlitba růžence za mír ve světě

- vždy 13. v měsíci od 17:30 v kostele.

Modlitba růžence u kaple na Ořešíně

- každý čtvrtek v 18 hod.

Růžencová pouť okolo Ořešína

- každé 1. pondělí v měsíci od 20:00 do 21:00, vychází se z konečné autobusu č. 70 na Ořešíně.

* * *

Pozvánky

Farní akce

Poutě na Vranov

- Pouť z Ořešína se koná v obvyklém termínu 30. 8.
- Tradiční farní pouť bude v sobotu 4. 10.

Podzimní farní pouť

Pouť na sv. Hostýn, Štípu a do Fryštáku se uskuteční v sobotu 11. října – bližší informace budou včas v ohláškách.

Diecézní akce

Konference Charis

Konference Charis se bude konat ve dnech 9. – 13. 7. 2025 na brněnském výstavišti. Motto: „... aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého“

Hlavním hostem letošní konference bude David Novák, předseda Rady Církve bratrské. Program konference tvoří přednášky, adorace, bohoslužby, společná modlitba a neformální setkání.

Podrobnější informace najdete na stránkách *konferencecharis.cz*.

BoscoCup 2025

V sobotu 30. srpna se v Boskovicích uskuteční další ročník turnaje v malé kopané. Bližší informace čekejte v ohláškách.

Diecézní pouť rodin k jubileu 2025

Pouť se bude konat v sobotu 30. 8. v areálu Augustiniánského opatství a v bazilice Nanebevzetí P. Marie na Mendlově náměstí v Brně. Informace a program na www.crsp.cz.

25. pěší pouť na Velehrad

Výroční hvězdicová pěší pouť na Velehrad bude od 17. do 23. 8. Pouť vyvrcholí v bazilice v sobotu 23. 8. v 10:30 mší svatou, kterou bude slavit Mons. Pavel Konzbul.

I letos je možnost se k této pouti přidat. V bazilice je možnost získat plnomocné odpustky jubilejního roku. I letos je možné se k této pouti přidat. Další podrobnosti i pro poutníky z Řečkovic najdete na <https://www.pesipoutnavelehrad.cz>. Informace budou také v ohláškách.

* * *

Farní Charita informuje

Od velikonočního vydání Rožně se v charitní pokladniče pod kůrem vybralo 1403,- Kč. Všem dárcům srdečně děkujeme.

Moc děkujeme také všem, kteří jste v postní době přispěli do téže pokladničky pro organizaci Mary's Meals. Vybralo se 12 276,- Kč. Je to sice o 5 000,- Kč méně než loni, ale i tak poskytneme v rozvojových zemích 22 dětem po celý rok jedno teplé jídlo denně v místě jejich školní docházky.

Do postniček se vám podařilo za stejné období nashromáždit 11 881,- Kč. Tyto

peníze umožní provoz Charitní záchrané sítě, která pomáhá lidem v akutní nouzi, těm nejpotřebnějším a nejzranitelnějším, pro které není dostupná žádná jiná pomoc, protože jim nemůže nebo neumí pomoci žádná existující sociální služba a propadávají tak systémem stávající sociální pomoci. Charitní záchraná síť pomáhá lidem, které například potkala nenadálá tragická událost, nebo lidem v sociální krizi, kteří nemají ani základní potraviny pro sebe a své děti, seniorům v nouzi, lidem s vážným onemocněním, ale i obětem domácího násilí. Pracovníci lidem poskytují často potřebnou psychickou podporu a hledají společně možná řešení jejich složité životní situace. Mohou nabídnout okamžitou pomoc ve formě materiální podpory či nouzového ubytování. Charitní záchraná síť může také pomoci lidem v krizi uhradit drobné výdaje, které jsou pro ně ale zásadní při dalším řešení jejich situace.

Opakovaně nabízíme peněžní pomoc těm z vás, pro které může být začátek školního roku s dětmi finančně náročný. Neváhejte se na nás v takovém případě obrátit a jistě najdeme řešení.

Přejeme vám příjemné prožití prázdnin a dovolených, odpočinek tělesný i duševní a ochranu Panny Marie při všech cestách a aktivitách.

Za FCH Jana Prchalová

* * *

Pochod pro život

V médiích této události z 26. 4. bohužel nebyla věnována téměř žádná pozornost, proto většina z vás asi neví, že ten den bylo hrubě pošlapáno právo shromažďovací. Pokojný průvod asi 5 tisíců lidí Prahou (většinou rodiny s dětmi, těhotné ženy,

starší lidé, vozičkáři, atd.) byl na 2 hodiny zcela zablokovan zastánci tzv. svobodné volby, kteří tentokrát byli téměř až vojensky organizovaní a poprvé se Pochod nedostal do cíle na Václavské náměstí. Všichni ti agresivní a vulgární převážně mladí lidé byli na místě nelegálně a jestli se právem ptáte, co udělala Policie ČR, odpověď je: „Vůbec nic.“ Po dvou hodinách neprodyšné blokády nás vyzvala, ať se individuálně rozcházíme, což jsme také nakonec udělali, protože nám nic jiného ani nezbývalo, pokud jsme se chtěli ještě tentýž den dostat domů. Za mohutného potlesku našich odpůrců a skandování „neprošli“ jsme se „uličkami hanby“, které pro nás policisté vytvořili, rozešli a individuálně dostali na Staroměstské náměstí, kde jsme se pomodlili u Mariánského sloupu. Tomuto předcházela společná modlitba ještě v obklíčení, kdy jeden z aktivistů modlícímu se knězi vytrhl z ruky mikrofon a při útěku kopnul do hlavy tříleté dítě, kterému se naštěstí kromě leknutí nic vážného nestalo.

Více než kdy jindy je potřeba modlit se za tyto mladé lidi, aby našli pravé hodnoty a smysl života.

Jana Prchalová

* * *

Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří

Mat 25, 31

"Až přijde Syn člověka ve své slávě a všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před něho shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů, ovce postaví po pravici a kozly po levici.

Tehdy řekne král těm po pravici: „Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se králov-

ství, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.'

Tu mu ti spravedliví odpovědí: ‚Pane, kdy jsme...‘

Král odpoví a řekne jim: ‚Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.‘

Nevím, jak to máte vy, ale vždycky, když slyším toto čtení, přeju si být mezi těmi po pravici a cítím nejistotu, když se vyjmenovávají všichni ti, kterým nikdo nepomohl.

O to větší úžas má člověk nad tím, když mu docvakne, že to zažil. Ti, kteří **hladověli** po přijetí, byli nasyceni a děkovali za vřelé přijetí farní rodinou (*Váš festival je takové krásné setkání velké farní rodiny, jíž se cítíme součástí - Divadlo Jaromír; Tak příjemnou atmosféru a přijetí jsme už dlouho nezažili! - Adorare; Skvělé setkání se skvělými lidmi*). Těm, kteří **žíznil** po Bohu, dali naši hosté napít (*Velmi ma to povzbudilo, do toho, do čoho ma Pán Boh povoláva; Úžas nad tím, jak Bůh speciálně obdarovává; růst vztahu s Bohem; Povzbudilo mě, jak Pán jedná - z anonymní zpětné vazby*). Ti, kteří byli na **cestách** se na krátko zastavili a litovali, že mají už na večer program (*Festival ve mě zanechal pocit, že příště chci znovu přijet*). Mladý muž, který byl **nahý** a styděl se v tom, co se mu v životě nepovedlo, byl oblečen do Božího milosrdenství, přijetí i povzbuzení a to nemluvím o všech těch, kteří prožili smíření s Bohem. Bůh navštívil i ty, kteří byli **nemocní** (*Mám dojem, že po přímlybné modlitbě se mi dost zmírnila bolest zad; Pán uzdravil kamarádku bě-*

hem večerní modlitby. Měla 7 let zdravotní problém - z anonymní zpětné vazby). Rodina, která byla po tragické události **uvězněna** ve svém smutku zažila úlevu a novou naději. Za nevěřící sousedy, pro něž je cesta do kostela bariérou, jsme **přišli** způsobem, kterému jsou otevřeni.

Na otázku ‚*Pane, kdy‘* jste si asi už odpovíděli. To všechno a mnohem víc Bůh konal v sobotu 24. 5. 2025 na festivalu FULL OF LIFE.

Ale to nejlepší je, že všem těm, kteří se na tomto díle podíleli, ať už modlitbou, pomocí při nošení laviček, obsluhou, zajištěním občerstvení, úklidem, organizací nebo čímkoli jiným, Bůh říká: *"Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa."*

Uvědomujete si, že pokud se toto děje, je království Boží už mezi námi!

Díky za farnost, v níž Bůh může jednat.

dK

Plyšáček

Příchod nového človíčka do rodiny je vždycky velkou událostí pro všechny její členy. Všichni se společně se těší, společně se připravují a také se společně za nové dítě modlí. Všichni pro ně chtějí to nejlepší, pravda, někdy trochu po svém. A tak při jedné takové večerní modlitbě rodiče překvapeně naslouchali upřímné dětské prosbě: „Pane Bože, ať se miminko narodí jako plyšáček.“ Možná v té chvíli byli rádi, že Pán Bůh nevyslyší všechny naše prosby doslova a do písmene.

My dospělí také umíme Pánu Bohu podávat svoje nejrůznější nápady na vylepšení světa kolem nás. A jak se uvnitř tak trochu nafučíme, když hned není po našem. Když Pán Bůh naše prosby vyslyší a

naším plánům požehná, tak to je vlastně v pořádku, jaképak copak. Ale mnohem ochotněji si pamatujeme, když není po našem a vlastně nevíme proč. Vždyť jsme to měli tak fajne sesumírované. Chyba musí být někde na druhé straně.

Tyto pocity znal i autor žalmu: „*K Bohu volám, hlasitě křičím ... za noci tak přemítám v srdci, rozjímám a srovnávám v duchu: „Což může Pán zavrhnout navždy? Nikdy už se slitovat nemá? Navždy se svou milostí skončil? ... Zapomněl Bůh na sltování, či svůj soucit odpírá z hněvu? Tak si říkám: V tom je má bolest, změnila se pravice Páně.“* (Žalm 77).

O tématu vyslyšených i nevyslyšených proseb bylo už napsáno mnoho moudrých i méně moudrých knih a článků. Ty méně moudré poznáme tak, že nás od Boha vzdalují a ničí naši důvěru v Boží dobrotu a lásku. Mnohokrát si také až po čase přiznáme, jak bylo dobře, když Bůh někdy naše prosby nevyslyšel, že Jeho řešení bylo mnohem elegantnější než to, co jsme si vymysleli my.

Také nám může pomoci pochopení, že je to vlastně velká troufalost a pýcha, když bychom chtěli Bohu předepisovat, jak a co má udělat. Pokud jdeme Boha prosit z pozice dítěte, které má absolutní důvěru v Tatínka, který ví a dá nám, co skutečně potřebujeme, tedy především spásu duše, můžeme mu pokojně v prosbách přinášet všechno, co máme na srdci.

I kdyby to měl být plyšáček.

-maš-

* * *

Duchovní cesta

Milí spolufarníci, cítím potřebu se s vámi podělit (aspoň maličko, protože článek v Rožni toho moc neobsáhne) o své duchovní zážitky. Ale vlastně vám ještě víc

chci vynadat za to, že vy se o ty své pořádně nedělíte. Tak opět jednou využiji své pozice konvertity, ze které můžu říct, že jsem mezi "vás" přišla hledat Boha a že se cítím strašně ukřivděně, protože "vy" toho o Něm spoustu víte, ale nepovíte. Mám na mysli konkrétní poznatky z vaší vlastní duchovní cesty. A rozčiluje mě to dvojnásob - jednou za mě samotnou a podruhé za moje děti, když vidím, jak se poznávání Boha, tedy nejnapínavější, nejdobrodružnější, nejobtížnější a také nejúžasnější činnost, která by měla být náplní a smyslem našich životů, dá jaksí... ukrýt. Možná ukrýt za falešnou skromnost a obavy z nepochopení. Ale tady si dovoluji připomenout podobenství o rozséváči, který rozsévá jak na úrodnou půdu, tak i na skálu a do trní. Myslím, že bychom měli hlásat to, co jsme přijali, a nechat na Bohu, komu otevře uši ke slyšení.

Když děti chodí do hudební školy, je to dřina, ale vidí cíl a mnohé z nich jsou ochotné tu dřinu dobrovolně podstoupit, aby jednou uměly hrát tak krásně, jako jejich paní učitelka. Proč jim neukážete cíl jejich snažení ve víře? Myslím cíl, u kterého by si řekly „Jo, to chci! To prostě musím mít!“ Proč mlčíte o svých duchovních cestách?

Berte mě, prosím, jako názornou učební pomůcku, dejme tomu průměrného člověka, který se do církve dostane. (Jaksi se mi nechce věřit, že bych já jediná byla úplně blbá a všichni ostatní to chápali bez problémů.) Tedy jak to u mě zhruba probíhalo:

1) Něco mi v životě chybí a matně tuším, že by to mohlo souviset v Bohem. Dolechnu se, že nějací lidé, kteří v Boha věří, se scházejí v neděli v kostele. Nerozumiím, co tam přesně dělají, ale chápu, že pohledem zvenku to nezjistím, tak se odvážím se k nim přidat. Pocitově „strčit

hlavu do krabice a podívat se, co je uvnitř“, ovšem s rizikem, že pak už neuvidím to, co je mimo krabici. Taky se doslechnu, že prožívat víru ve společenství lidí je něco úplně jiného než věřit si v Boha někde soukromě. Opět se odhodlám tuto hypotézu ověřit. Stále je hlavní otázka, jestli Bůh vůbec existuje.

2) Následuje 10 let, kdy v podstatě dělám to, co dělají věřící lidé okolo mě, a snažím se pochopit, proč to vlastně děláme. (Na tomto místě se chci omluvit za tento článek všem, kteří se se mnou o své zkušenosti podělili, a velice jim poděkovat. A taky se omlouvám těm, kterým jsem už nějaké své zážitky říkala a teď to čtou podruhé.)

3) Dostanu se do obrovské duchovní krize, dějí se mi věci, které chtě nechtě musím zařadit do sféry nadpřirozených jevů, nevím, jestli jsem se zbláznila a mám se jít někam léčit, netuším, jestli to celé souvisí s Bohem, nebo s instancí zcela opačnou nebo s něčím mimo tyto dva póly. Mám pocit, jako bych nějakým neznámým způsobem ovlivňovala svět kolem sebe, ale aniž bych to vědomě chtěla. Jako když novorozenec začne nekoordinovaně hýbat končetinami a teprve zjišťuje, že jsou vlastně jeho. Pronikám do jakési nové dimenze světa, které nerozumím a velmi marně hledám radu a průvodce. Základní otázka: Je v pořádku, že jsem se do této dimenze vůbec dostala? Pokud ano, jaká tady fungují pravidla? Zdá se mi, že tu vidím i některé další lidi, jak s tím mám naložit? Jsou to lidé, které v běžném životě zas tak moc neznám a tady jsem jim najednou strašně blízko. Blíž, než vlastnímu manželovi. Co to má znamenat? Je toto vůbec téma, na které mám hledat odpovědi v církvi? Pokud ne, k čemu tady ta církev teda je? Je to jen banda lidí, kteří ze zvyku dodržují nějaké tradice, ale ve

skutečném duchovním světě (neznámém a plném nebezpečí) mi nemůžou nebo nechtějí pomoci?

Po cca půlroční temnotě a pochybnostech o sobě i o všech okolo, kdy jsem se snažila držet myšlenky, že Bůh k nám přichází skrze naše zranění, se věci začaly lepší. Myslím, že se mi dost lidí snažilo nějakým způsobem pomáhat, ale ne vždy jsem to asi viděla. Hodně mě uklidnila nabídka duchovního doprovázení a možnost všechno to někomu svěřit. Předtím to totiž jakoby nešlo.

Od nikoho jsem ale nedostala pořádnou srozumitelnou odpověď, co se to se mnou vlastně děje. Potom mi začal odpovídat Bůh. (O tom jsem psala článek v některém z předchozích čísel.) A odpovídá pořád. Teď čtu knihu Pozvání k lásce (autor Thomas Keating), kde je dost podrobně popsané obvyklé schéma DUCHOVNÍ CESTY, kterou prochází člověk, který se rozhodne žít s Bohem. Je to napsané současným jazykem, navázané na poznatky z oboru psychologie a dokumentované na případech historických světců a záznamech o jejich duchovních cestách a útrapách, které zažívali. Tedy pokrm pro mozek, který si neví rady s událostmi vymykajícími se běžným pořádkům. To jsem celou dobu chtěla slyšet, ale hledala jsem naslepo, aniž bych věděla, co hledám, a jestli to, co hledám, vůbec někdo ví.

Prosím, pouvažujme nad tím, jak lépe přivést své bližní na cestu, po které se odhodlávají kráčet, a nenuťme je prošlapávat znovu to, co už jsme sami s takovou námahou prošlapali. Pro začátek by pomohlo vůbec vědět (a osobně dosvědčit), že taková cesta reálně existuje a že to není jenom nějaká metafora, kterou mají pustit jedním uchem tam a druhým ven. Jasně, že se o tom mluví těžko a že to třeba každý hned nepochopí. Tak hledejme

způsobu, jak to sdělit, a hlavně nebudme lhositelny. Vaše zkušenosti můžou mít pro ostatní cenu zlata.

Díky!

Anita

* * *

Já se na to můžu...

Honzík bude mít brzy pět roků. Tatínek je kostelníkem v malém venkovském kostele a brává Honzíka s sebou chystat na mši svatou a ministrovat. Ale čeho je moc, toho je příliš. A tak jednoho dne Honzík vysvětlil panu faráři: „V neděli nepřijdu ministrovat. Já se na to můžu vyprdnout.“ Nevím, co na to odpověděl (patrně trochu konsternovaný) pan farář, ale doufám, že se to Honzíkovi do neděle rozleželo v hlavě a ministrovat přišel.

Takhle nějak na tom byl první syn z onoho podobenství ve 21. kapitole Matoušova evangelia (Mt 21,28). „Synu, běž dnes pracovat na vinici.“ Pracovat na všech „vinicích“, kam jsme posláni, může být časem jednotvárné, únavné až vyčerpávající, ubíjející a frustrující, zkrátka nepohodlné. Co tedy bylo tou silou, která unaveného synka nakonec zvedla ze židle a vyslala ho na vinici?

Mám za to, že klíč je v prvním slově: Synu. Neboť smyslem a definicí otce je právě syn. A základní princip otcovství je láska. Otec miluje dřív, než je syn schopen tuto lásku rozpoznat a později na ni odpovídat. A působením této bezvýhradné a bezpodmínečné lásky se milovaný postupně stává milujícím, tedy také schopným udělat něco nepohodlného pro něj, ale potřebného pro jeho okolí.

Z tohoto pohledu je rodičovství dalším z mnoha geniálních Božích vynálezů. Naše děti mají neuvěřitelnou schopnost odlamovat a obrušovat z nás všechny kousky sobectví, pohodlnosti, samolibosti a nezralosti. Než se převalí bouřka puberty,

jsme už větrem ošlehaní a zocelení. Takže svého potomka budeme nezištně a bezpodmínečně milovat i ve chvíli, kdy jej poprosíme o spolupráci a on nám bohorovně odpoví, „že se na to může ...“

-maš-

* * *

Z farní knihovny

Další knihou Adriena Candiarda, kterou máme v knihovně, je *Když jsi byl pod fíkovníkem*. Jak patrně z titulu, jde o povolání Natanaela. A jak říká podtitul, jedná se o nemístné poznámky o křesťanském životě. Tedy, dle mého jsou tyto poznámky zcela na svém místě. Ať už se týkají naděje, modlitby, povolání, zamilovanosti či lásky k bližnímu. Ta o lásce k bližnímu se vrací do migrační krize před deseti lety a opsal bych z ní pár řádků:

V starobylé tradici egyptských mnichů „pouštních otců“, se vypráví, že jednou zaklepal na dveře kláštera ďábel, převlečený za chudáka, aby bratry pokoušel. Zaklepal, ale nikdo mu neodpověděl. Zaklepal znovu, ale bez úspěchu. Klepal, volal, až se mu za dveřmi dostalo konečně odpovědi: „Co chceš?“ „Jsem chudák“, řekl ďábel. „Potřebuji vaši pomoc.“ Na to se ozvalo: „Nech nás na pokoji, my se modlíme.“ Ďábel se zaradoval: „Nemusím tam ani chodit, už jsem uvnitř.“ On se totiž schovává uvnitř každé ohrady, jejíž dveře jsou pevně zavřené.

Láska, kterou dlužíme svým bližním, nás vždycky vyrušuje, a pokud nás nikdo nevyrušuje, je to proto, že jsme ještě nezačali milovat. Přemýšlel jsem o tom před několika měsíci, když do Evropy začaly proudit statisíce migrantů prchajících před válkou. Papež František

vyzval katolíky na našem kontinentu, aby tyto uprchlíky přijali. Mnozí jeho výzvu vyslyšeli, ale některé spořádané křesťany to znepokojilo a odpověděli, že takové přijetí je z ekonomických důvodů nebo kvůli identitě dost komplikované. Samozřejmě, že je to komplikované, samozřejmě, že to narušuje pohodlí, ať už materiální, nebo jiné, které je zcela legitimní, ale to je právě ten princip, o to právě jde: láska k bližnímu je vyrušení. Alternativou k tomuto vyrušení není klid; alternativou k vyrušení je peklo, což je jen technický název pro izolaci, která byla zvolena a přijata navždy.

A ještě k současnosti. Všichni vidíme, jak je naše společnost rozdělená. Toho si všímají i Michal Martinek či Samuel Privara v Perspektivách. *Toto je čas, kdy by se měla projevit sůl země. Nemusíme vytrubovat naši víru, stačí snaha o empatii a porozumění druhého. Teprve tehdy, když se nechám zasáhnout zkušeností druhého, mohu na ni odpovědně reagovat. Případný neúspěch snahy mohu přijmout jako nastavenou druhou tvář, která ale spíše patří mému egu.* Tolik krátce z jejich myšlenek k tomu, co dnes bolí.

Honza V.

Gustovo okénko

V květnu jsme oslavili 80 let od ukončení války. Míru si musíme vážit, dá se ale také ohlédnout s humorem...

Spojenci se po létech domlouvají, že se sejdou opět v Normandii, aby vzpomínali na léta vojny.

Američan říká: „Donesu upečeného krocana“, Angličan: „Já dodám sendviče“, Francouz: „Uchvátím vás tím nejlepším vínem“ a Skot dodá: „Já vezmu celou rodinu.“

Rusové přicestovali po létech do vesnice, kterou osvobodili. Aljoša svým druhům významně ukáže na jeden domek a říká: „Tady jsou strašně bohatí, každý měl hodinky a dokonce měli i zlatý záchod.“ Pak dojde ke dveřím, zazvoní a když otevře hospodyňka, spustí: „Zdráavstvuj, já jsem Aljoša, co u vás bydlel při osvobozování.“ Žena se otočí a zakřičí směrem ke kuchyni: „Táto, už je tady zase ten cvok, co se ti vykadil do heligonu.“

A.D.

Národní pout' do Říma 2025

„Ty bys neměl náladu podívat se do Itálie? Do Říma se to teď hodí. - Nemám rád davy. - Nepovídej, kdybych měl miliardu lir zakopanou kousek od Říma, koukal bych si ji co nejdřív vykopat.“ Tak zní úvodní dialog mezi Jeanem Gabinem a Jeanem Jean-Claudem Brialem ve filmu Svatý rok právě když sledují ve vězení televizní reportáž z Říma, který byl v tom čase plný poutníků. Právě díky této kriminální komedii jsem se už jako školák dozvěděl, že něco jako Svatý rok vůbec existuje. Tehdy v 80. letech by mě ani nenapadlo, že jednou budu právě já se svou dcerou součástí televizní reportáže při stejné události odehrávající se ale o 50 let později. Ale popořádku. Na podzim loňského

roku jsem zaslechl, že se chystá národní pouť do Říma v rámci Svatého roku, a že některé cestovní kanceláře a farnosti na tuto událost pořádají autobusové či letecké zájezdy. No, a protože v roce 1975 jsem ještě nebyl na světě, před 25 lety jsem příležitost promarnil, a navíc jsem nikdy v Římě nebyl, bylo rozhodnuto. I když původní plán inspirovaný zmíněným filmem, tj. cestovat na pouť do Říma letadlem, nevyšel z důvodu mého váhání při objednávce zájezdu, „zbyla“ na nás jen cesta autobusem. A tak jsme se spolu s farníky z Olomoucké diecéze a otci Bedřichem Horákem a Pavlem Stuškou vydali 26. března na 21 hodinovou cestu autobusem. Ještě před odjezdem jsme ale už při příchodu na místo odjezdu zaznamenali přítomnost redaktora a kameramana České televize. No nic, tak si natočí pár obrázků a pojedeme, řekl jsem si. Jenomže oni nastoupili do našeho autobusu se slovy: „Je tu někdo, kdo jede do Říma poprvé?“ Netuše, že jsme jediní, jsme se s Nelinkou přihlásili. Takže k nám zamířili a hned začali natáčet. Jak se ale vypnula kamera, redaktorovi ztuhl úsměv na tváři, když na dotaz, odkud jsme přijeli, dostal odpověď, že z Brna. „Z Brna, tak co děláte v Hradišti?“ No, když to jsou Události ze Zlínského regionu, tak asi Brňáci do toho úplně nezapadli. Ale co už...Cesta byla dlouhá a navíc se nějak vlekla, takže jsme do Říma dojeli se značným zpožděním až před polednem. Nicméně ubytování u Termini Roma bylo opravdu dobře zvolené, protože jsme se tak nacházeli hned u zastávky metra. Ukázalo se, že k řadě památek se dá dokonce dojít pěšky, takže značka ideál. První mši jsme slavili ve čtvrtek odpoledne spolu s ostatními poutníky, kteří přicestovali se stejnou cestovní kancelář, hned poté, co jsme si obhlédli Colosseum a Forum Romanum. Faktem je, že jsme byli vybaveni doporučeními, co všechno musíme v Říme vidět, což nás nepatrně stresovalo, jestli všechny úkoly splníme. V pátek pak měla být v 11 hodin zahájena Národní pouť, a to mší svatou v bazilice sv. Jana v Lateránu. Hned před příchodem k bazilice slyšíme známý hlas: „Zdravím Řečkovice.“ A ona to paní Vlasta Mandáková. Umíte si asi představit, jak nás potěšilo, že nejsme jediní farníci z Řečkovic. V čase přede mší po projití Svatou branou nás dle domluvy z Hradiště telefonem kontaktoval redaktor Kvasnička, takže jsme dostali prostor podruhé, abychom se mohli podělit s diváky, tedy hlavně Nelinka, o své dojmy. Atmosféra byla úžasná a já jsem si mimo jiné užíval, že poutníci z naší vlasti mají ten krásný prostor jen pro sebe. Odpoledne jsme se pak přesunuli k bazilice sv. Pavla za hradbami, kde se měla v 16 hodin konat křížová cesta s možností přijetí sv. smíření. Ještě, než jsme do baziliky doputovali, slyším jiný známý hlas: „Ahoj Milane!“ A to se ozval z davu poutníků otec Josef Novotný. Protože měl spoustu práce s výkladem, zběžně jsme se pozdravili a při loučení mi otec Josef říká, však se určitě ještě uvidíme a pohovoříme. Po krátkém výkladu od otce Bedřicha jsme došli do baziliky a někteří kněží se začali po stranách baziliky usazovat, aby se ujali zpovědí. A koho tam nevidím, otec Josef! A v tu chvíli mně to došlo, jak to asi myslel...Však mě u své židličky hned přivítal slovy: „Tak pojď, jdeme na to“. Když jsem po rozhřešení odcházel, uvědomil jsem, co jsem právě prožil. Být v postní době v Římě a na zpovědi v bazilice sv. Pavla, to se ten den přihodilo hodně lidem, ale abymým zpovědníkem byl právě můj oblíbený spolužák ze základní školy? To fakt nevy-myslíš... Následná křížová cesta snad právě proto byla pro mě hlubokým duchovním

zážitkem navíc umocněným doprovodným zpěvem Cecilské hudební jednoty z Ústí nad Orlicí. Však také oprávněně sklidili dlouhý potlesk. Dalším bodem duchovního programu naší pouti byla mše sv. v sobotu v 15 hodin v bazilice sv. Petra ve Vatikánu. Když jsme dopoledne přišli k branám Vatikánu, docela nás vyděsily ty obří zástupy lidí čekající na projití bezpečnostním rámem. Tedy jsme se obrátili a jeli raději na poledne do centra města. Kolem 13. hodiny jsme se začali scházet pod Andělským hradem a pak jsme společně kráčeli k náměstí sv. Petra. No a tady se ukázalo, že organizátoři pouti mají vše pod kontrolou, protože jsme procházeli vyhrazenými rámy a vyhnuli se tak obřím frontám. Další Svatá brána nás tak čekala u vstupu do baziliky, kde už pro nás byly rezervované židle. A zase jsem si pomyslel, tak a teď je ta krása baziliky na pár desítek minut jenom pro nás poutníky. Mimochodem, na pouti nás bylo celkem dva tisíce, i tak jsme se pohodlně do baziliky vešli. Bylo nám řečeno, že jsme dostali výjimku, protože z bezpečnostních důvodů se prý povolují poutě jen pro jeden tisíc účastníků. Jaká škoda, když v roce 2000 bylo z naší vlasti na národní pouti deset tisíc účastníků! Závěr duchovního programu se pak konal v bazilice P. Marie Sněžné. Vzhledem k velikosti baziliky, jsme byli rozděleni do dvou skupin. Mše byla opět duchovním zážitkem, a zde jsem si poprvé uvědomil, jak je dobře, že nemusíme spěchat na letiště a můžeme si poslední večer užít v klidu. V pondělní ráno jsme opustili hotel a zamířili domů.

Ano, Národní pouť byla úžasně prožitým časem, ale tím naše zážitky neskončily. Na zpáteční cestě jsme měli plánovanou prohlídku Assisi. Nemohu říct, že bych o Assisi a sv. Františkovi nikdy neslyšel, ale zažít to místo, to se nedá žádným vyprávěním nahradit. Cestou nám kněz kromě životopisu sv. Františka četl i o bl. Carlu Acutisovi. Říkal jsem si, no to je zvláště zajímavý příběh, když je zasazený do současné doby. Hned pro příjezdu jsme se vydali právě do kostela, kde je uloženo jeho tělo. Kostel jsem si prošel, krátce se pomodlil, prohlédl si za sklem postavu oblečenou do jeansů a mikiny a vyšel ven. Najednou jsem se přimíchal do diskuze poutníků s otcem Bedřichem, který povídá: „Však to je on, to není figurína“. No představte si, on je tak, jak kdyby zesnul právě teď. Úplně jsem ztuhnul... Takže po společném programu jsme se s Nelinkou do kostelíku vrátili zase k modlitbě. Po tomto silném zážitku jsem si v duchu říkal, tak co ještě lidé musí vidět, aby uvěřili? A zase mě napadlo, ještě že jsem to letadlo prošvihnul...

A co závěrem? Řekl bych, že i když jsem do Říma neletěl první třídou jako zmíněné filmové postavy, tak jsem na rozdíl od nich dopadl rozhodně lépe. Jim nezbylo než zklamání, že z jejich zakopaných šperků nezbylo nic, protože po jejich objevu za ně místní farnost postavila nový kostel. Zatímco já jsem ze své pouti přijel naplněný pokojem, obnovenou vírou a zážitky, na které budu určitě vzpomínat ještě dlouho.

MOST

Děkujeme všem za příspěvky do tohoto čísla a přejeme Vám požehnané období dovolených a prázdnin.

Vaše redakce

Jak jsem se neplánovaně účastnil pohřbu papeže Františka

Koncem dubna jsem byl v Římě v koleji Nepomucenum, kde žije 7 českých seminaristů. Měl jsem několik dní prakticky vyučovat umění zpovídat. A právě do doby mého pobytu vyšel i pohřeb papeže Františka. Původně jsem samozřejmě do programu zařadil návštěvu svatých bran spojených s jubilejními bonusy, ale pohřeb papeže jsem neplánoval, a přesto to tak vyšlo... Dostal jsem tak nečekaný Boží dar.

Nízkonákladové letadlo přiletělo do Říma na ono méně vybavené letiště Ciampino, které je docela blízko známé římské cesty Via Appia Antica, která je nyní pro pěší chůzi jako chodník obklopený zelení a především antickými monumenty. Nedalo mi to a zkusil jsem do Říma z letiště přijít pěšky po této starobylé cestě asi 10 km až ke katakombám sv. Sebastiana. Připomínal jsem si Petra, který dle legendy potkává na této cestě Krista a ptá se: „*Quo vadis, Domine, kam kráčíš, Pane?*“ Kristus mu odpovídá, že jde do Říma dát se znovu ukřižovat, když Petr město opouští. A Petr pak zůstává s církví. Událost připomíná kostelík stejného jména.

Od katakomb jsem pokračoval přímo na náměstí sv. Petra k rozloučení se zemřelým papežem vystaveným před oltářem ve svatopetrské bazilice. Rozhodně jsem v tom nebyl sám, mnoho lidí se tísnilo v řadě na toto rozloučení.

S kolegy Romanem z česko-budějovické a Josefem z litoměřické diecéze jsme se pak v den pohřbu, v sobotu 26. dubna vydali na tuto cestu z Nepomucena do Vatikánu. Raději včas, abychom stihli být na místě podle přání organizátorů, tedy do 8.30 ráno. To se nakonec podařilo i přes velké množství lidí proudících na svatopetrské náměstí. Zaujalo mě, kolik dobrovolníků a dobrovolnických sdružení se do akce zapojilo. Někdy se nám nelíbilo, že nás nechtějí pustit tou nejkratší a nejpřímější cestou, ale poslechli jsme jejich pokyny, a nakonec se bezpečnostními oklikami do sektoru pro koncelebrující kněze dostali (koncelebrovalo nás cca 4000). Na místě jsme pak měli dost času na přípravu, málokdy se podaří tak dlouho před liturgickým slavením být na místě a očekávat její začátek... Papežské liturgie jsou opravdovou dovolenou pro kněze, protože nemusíme liturgii ani vést, ani připravovat a výzvou je jen se jí bděle účastnit a věnovat jí pozornost... Snažil jsem se...

Papež František byl pohřbíván při pohřební liturgii v době velikonoční. V tuto dobu je ještě čerstvá zvěst o Kristově vzkříšení a je to všude cítit.

Ve vstupní modlitbě se připomínal Bůh jako nesmrtelný pastýř lidí a prosba k němu zazněla, aby zemřelý papež obdržel odměnu věrného správce. Modlitba jej označila jako *dispensator*, tedy rozdělovatel/rozdávatel.

1. čtení ze Skutků apoštolů 10,34-43 mluvilo o Petrovi, který hlásá Ježíše pomazaného Duchem a mocí, který obcházel a konal dobro a uzdravoval. Klíčové poselství bylo o vzkříšení třetího dne. Apoštolové pak byli pověřeni takovýmto kázáním o odpuštění hříchů skrze jeho jméno.

Žalm 23 pak zpíval známá slova o Pánu, který je pastýřem, takže člověku vlastně nic nechybí. A poslední verš připomínal naději v přebývání v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.

2. čtení z Fil 3,20-4,1 připomínalo naše nebeské občanství a očekávání Spasitele, který promění naše ubohé tělo v tělo oslavené.

Jak jinak, než že Aleluja zaznívalo před evangeliem: „Každý, kdo vidí Syna a věří v něj, má život věčný.“

Evangelium (Jan 21, 15-19) mluvilo o setkání Ježíše a Petra v onom dialogu „miluješ mne?“, kde evangelista poznamenává, že Kristus tak mluvil proto, aby se ukázalo, jakou smrtí má Petr oslavit Boha. Tato připomínka zněla právě při úmrtí Františka, tedy nástupce apoštola Petra.

V promluvě zdůraznil kardinál Giovanni Battista Re mimo jiné Františkovu vizi církve – polní nemocnice, starající se o obtíže a o utrpené rány lidí. Klíčové pojmy jeho pontifikátu – milosrdenství a radost z evangelia.

Po promluvě zazněly přímluvy francouzsky, arabsky, portugalsky, polsky, německy a čínsky. Papež František už od svého zvolení žádal věřící o modlitbu a modlitbě církve důvěřoval, tady oficiálně při liturgii zněla modlitba věřících právě za něj.

Přinášení obětních darů doprovázel zpěv s prosbou o osvětlení očí, aby člověk neusnul ve spánku smrti a nepřítel nezvítězil. (Žalm 13, 4b-5).

Modlitba nad dary toužila po tom, aby ten, který byl v lidské rodině nástrojem lásky a pokoje, se mohl těšit navěky z jejich ovoce.

Zpěv ke sv. přijímání ve své antifoně prosil o věčné světlo, aby jemu (Františkovi) svítilo a v Žalmu 129 byla naplno vyjádřena naděje žalmisty ve vykoupení a odpuštění.

Závěrečná modlitba žádala o milosrdenství pro papeže Františka, aby se spolu-radoval z vlastnictví pravdy, v níž Boží lid věrně upevňoval.

Po mši sv. v následném rozloučení se pak zpívaly litanie k římským ochráncům, invokace ke svatým, i svatým papežům. Po ní pak následovala modlitba východní církve pronesená v řečtině.

A samozřejmě, „*Věřím, že můj Vykupitel žije..*“ z knihy Jób, které tak důvěrně známe ze zpěvů při pohřbech, nemohlo chybět ani tady, v srdci církve, při pohřbu viditelné hlavy církve.

Při vnášení rakve do baziliky se zpíval chvalozpěv Panny Marie Magnificat a poté bylo tělo papeže Františka dovezeno na místo odpočinku, tedy do baziliky Panny Marie sněžné (Santa Maria Maggiore), kam papež přicházel k modlitbě. V následujících dnech, a možná až dodnes, byla tato bazilika „ovinuta“ zástupem lidí čekajících v dlouhé řadě na vstup k jeho hrobu.

Celý pohřeb se odehrával v záři docela intenzivního slunce, v klidné a nadějně atmosféře víry ve vzkříšení. Záběr kamer na prezidenta země rozbíjené válkou byl doprovázen mírným ale slyšitelným potleskem přítomných. Rozchod věřících byl spíše pomalý, doprava byla touto událostí hodně ovlivněna, spoje přerušeny, takže jsme raději pokračovali pěšky 7 km do Nepomucena, kde bylo připravené pohoštění pro politiky a účastníky pohřbu z České republiky. Byl to docela náročný den. Následující

den se na stejném náměstí slavila mše svatá neděle Božího milosrdenství a jubilea adolescentů, dříve plánovaná se svatořečením bl. Carla Acutise. To je však zase jiný příběh...

Nakonec se snad hodí připomenout slova závěru východní modlitby nad zemřelým papežem Františkem: „*Prosme Krista, nesmrtelného Boha, aby mu udělil svoje milosrdenství, nebeské království a odpuštění hříchů...*“

o. Jindřich

* * *

Z Bratislavy do Vídně Svatojakubskou cestou

Dlouho jsme nikam nešli, a mě už svrběly nožky. Kam bychom tak mohli vyrazit? Bloumala jsem očima po mapě. Hledala jsem rovinaté trasy okolo řek a pak jsem ji uviděla: Svatojakubskou cestu mezi Bratislavou a Vídní. Jen tak z hecu jsem ji změřila, a vyšlo to na krásných 75 km. Svolala jsem rodinnou radu a ukázala jim plán cesty: tři pohodové dny okolo Dunaje, rovinka, sluníčko... kdo se přidá?

Dovolenou šetříme kvůli dětem na letní prázdniny, a tak jsme vybrali termín poutě na Velikonoce. Manžel chtěl prožít čtvrtetní obřady ve společenství řečkovické farnosti, ještě jsme stihli jedno zelené pivo, dobalili batůžky a na Velký pátek ráno jsme už hnali na vlak do Bratislavy.

Vlak byl nacpaný až po střechu, ale díky on-line nákupu jízdenek jsme měli zarezervovaná sedadla. Do Bratislavy jsme dorazili na čas. Ještě jsme ani nedošli do centra, a už nás přivítaly první kapky deště. Zatím to byl ještě takový májový deštík, akorát spláchl zaprášené ulice. Naše první kroky vedly do katedrály sv. Martina. Krátce jsme se pomodlili a hledali první razítko do našeho deníčku, ale marně. Razítko měli jen v Infocentru, kde bylo zamčeno na sedm západů.

Pokračovali jsme směrem k Dunaji, přešli ho po mostě a za chvíli jsme už překračovali desinfekční vanu na hraničním přechodu s Rakouskem – to kdyby s námi cestovalo nějaké slintající zvířátko (kulhavku jsem měla já, už od těch schodů na most). V Rakousku se nám nad hlavou honily černé mraky, a než jsme došli na dohled první vesnice, spustil se prvotřídní liják. S drobnými přestávkami trval až do večera.

Cesta byla opravdu rovinatá, ale k pohodě měla daleko. Brzy jsme byli všichni promočení do poslední nitky, v botách rybník, ponča vlhká shora, zespodu. Některé hlásky se dokonce ozývaly, že by se nejraději obrátily směrem k nejbližšímu nádraží a frčely zahřát se do vlastní postele. Když jsme míjeli výrobnu rakví, měla jsem sto chutí se tam uložit k odpočinku i já. Nakonec jsme se přeci jen hecli, ti nejoblavější si zobli pár brufenů a pokračovali jsme dál.

Původně jsme chtěli vylézt na zříceninu hradu v Hainburgu, ale byla taková mlha a liják, že jsme ho jen z uctivé vzdálenosti obešli a pokračovali dál. V Bad Deutsch je krásný kostel a já v něm byla několik kouzelných minut úplně sama, protože zbytek rodiny se krmil svačinou na náměstí. Když všichni nabrali sil, vyškřábali jsme se ještě na Kirchenberg, ale k naší smůle byl starobylý kostel zavřený, a tak jsme zas putovali dál. Naším cílem byl Petronell-Carnuntum, město plné římských památek. Pospíchali jsme

s černými mračny v zádech, které nás nakonec kousek před městem dostihly, a na ubytování jsme dorazili jako zmoklé slepice.

Pokojíky byly voňavé a největší radost nám udělala vana s horkou vodou. To byla úleva. Ošetřili jsme bolavé nožky (to mokro jim fakt nesvědčilo), pověsili vlhké svršky, kde se dalo, zahráli si karty a brzy jsme usnuli jako kořata. Bodejť by ne, našlapali jsme úctyhodných 34 km a fakt jsme toho měli dost.

Ráno jsme se vzbudili natěšení na výbornou snídani, sbalili batůžky a vyrazili dál. Napřed jsme prozkoumali pozůstatky římského amfiteátru, prošli tzv. Pohanskou bránou, a vesele jsme pokračovali. Sluníčko svítilo od samého rána, obloha byla bez mráčku a kilometry po rovných cestách rychle ubíhaly.

V Regelsbrunnu nás v kostele sv. Jakuba čekalo překvapení: pro poutníky gauč přímo naproti oltáře! A samozřejmě razítka a jako bonus láhev s čerstvou vodou (nevyužili jsme, nesli jsme na zádech dostatek). Chvíli jsme si odpočinuli a putovali zase dál. Úseky byly rovné jako podle pravítka a my mohli svižně šlapat. V Haslau an der Donau jsme okoukli kapličku, posvěčili před kostelem, krátce jsme se pomodlili uvnitř a zase jsme řapali. V Maria Ellend je u nádraží pěkný kostelík, ve kterém nás přivítal polský kněz a prohodil s námi lánanou česko-slovenštinou pár slov. Orazili jsme si deníčky, přešli silnici a v přilehlém parku jsme se pomodlili křížovou cestu (mají i růžencovou variantu). Chvilku jsme poseděli v Lurdské jeskyni. Čekal nás nejhezčí úsek dne, stezka vedoucí přímo okolo řeky Fischa. Po vodě pluly labuť, v křovinách zpívali ptáci všeho druhu, sluníčko na nás prosvítalo skrze hustou záclonu větví a než jsme se nadáli, byli jsme ve Fischamendu. Hned na kraji města stojí kostel, ve kterém jsme se krátce pomodlili, našli jsme supermarket, nakoupili dobroty k večeri a zamířili do penzionu. Umyli jsme se, najedli, zahráli karty a svalili jsme se do postýlek. Měli jsme za sebou přes 30 km.

V neděli ráno jsem ještě se zavřenýma očima otejpovala bolavé nohy, posnídali jsme (pro poutníky snídaně zdarma) a vykoučili jsme vstříc Vídni. Nejprve jsme kráčeli okolo Dunaje, cestou necestou, tedy spíš necestou, protože cestu loni vzala velká voda. Ve Schwechatu jsme se tradičně zastavili v kostele, orazítkovali deníčky a vykračovali dál – když v tom u nás zastavilo auto a řidička nám darovala svíčku se symbolem Poutníků naděje. Poděkovali jsme a šli dál... a na konci města u nás ono auto zastavilo znovu, a paní dala každému uvařené obarvené vajíčko – vždyť jsou přece Velikonoce, říkala. Bylo to milé a hřálo nás to na srdíčku ještě dávno poté, co jsme dorazili domů. Sluníčko svítilo jako o život a my marně hledali stín. Brzy jsme sice vkročili do Vídně, ale ještě jsme měli před sebou hodně dlouhou cestu. Napřed jsme museli přejít přes vysoké mosty na ostrov (po schodech to fakt bolelo), a pak jsme na ostrově přes dvě hodiny kličkovali mezi cyklisty do rytmu arabských šlágrů z párty na protějším břehu. Byli jsme unavení, zaprášení a spálení od sluníčka a už jsme se těšili, jak dojdeme do cíle – Svatostěpánského dómu. Poslední kilometry jsme sotva pletli nohama. Děti vyloudily kopeček zmrzliny, v katedrále jsme se krátce pomodlili, vyprosili jsme si v obchodě se suvenýry poslední razítka a pospíchali jsme na nedělní mši do chrámu sv. Petra. Obsadili jsme poslední řadu židliček a hodinu jsme se regenerovali na těle i na duši. Pak

nám zbývalo už jen dojít na nádraží a frčet domů. Měli jsme v nohách přes 35 km a těšili jsme se na sprchu a do postele. Před námi bylo velikonoční pondělí a kluci se už nemohli dočkat mrskutu.

Shrnutí: I když podle map měla cesta mít 75 km, nachodili jsme rovnou stovku. Některé úseky nebyly schůdné kvůli vydatnému dešti, jiné vzala loňská povodeň, část trasy byla přeznačovaná (aby se vyhnula frekventovaným silnicím a soukromým pozemkům) a něco zavinila chyba navigátora, který miluje své zkratky... ze kterých jsme se tentokrát ve 100 % vraceli potupně zpět na vyznačenou trasu. Na 3 dny to bylo dlouhé, příště to chce o den víc. Neprozíravě jsme si vzali jen jedny boty, a když nám promokly, šlapali jsme ve vlhkých ještě druhý den – následkem čehož jsme si odnesli nepěkné puchýře a já takový zánět, že jsem se upřímně bála, že přijdu o prst (tři dny jsou přece v pohodě a pršet prý nebude – někdo tomu věřil tak, že vybalil i pláštěnku... litoval!). Takže příště všichni ponča a náhradní boty. Cesta skutečně vedla po rovince, je sjízdna i s kočárkem, na kole nebo na vozíku. Některé rovinaté úseky jsou opravdu dlouhé, a člověk sice může šlapat rychle, ale po pár kilometrech si připadá jako morče v kolečku. Hodí se opalovací krém s vysokým UV faktorem (my měli 50 a stejně jsme vypadali jak rudoši). Krajina byla pěkná, obzvláště okolo řek. A do Petronellu-Carnuntumu bychom se ještě chtěli vrátit a navštívit muzeum s římskými exponáty. Mimochodem, ten prst jsem nakonec zachránila (nehet teda ne), a za dva týdny jsme byli schopni vyrazit na další pouť. Ale o tom zase příště.

V. Hammerníková

Pro naše děti (i dospělé) ...

Milé děti, milí čtenáři,

začínají prázdniny a kolem nás už od jara proudí davy turistů a výletníků s foťáky a mobily v rukou. Občas to trochu vypadá, že akce, výlet či dovolená bez fotek a jejich sdílení, jako by ani nebyly.

Ale zkusme nad tím popřemýšlet - proč většina z nás fotí? Proč bereme na výlety foťáky a mobily? Proč na větší oslavy objednáváme fotografie? Proč fotíme přírodu, památky, selfička, západy slunce?

Někdo snad proto, aby se pochlubil. Věřím ale, že většina z nás fotí proto, že prožívá něco úžasného, krásného, co si chce zapamatovat. K čemu se chce vrátit. A toto focení je vlastně taková naše moderní digitální modlitba díky a chval. „Pane, děkuji, žes mi dal tenhle parádní okamžik. Že jsem právě teď právě tady a zažívám tuhle skvělou akci, že smím vidět tu krásu, kterou jsi stvořil, že mám ty nejlepší lidi kolem sebe.“

Přeji vám všem skvělé prázdniny plné okamžiků, které stojí za fotku. Zároveň ale nezapomínejme občas mobily či foťáky odložit a moment prožít jen tak. A taky poděkovat Bohu slovy, nejen tím nekonečným ...cvak cvak cvak...

Terka

P.S. Něco pro vás je i na následující stránce...

Když někam cestujeme, většinou víme, kam se chceme dostat. Každá cesta má nějaký cíl.

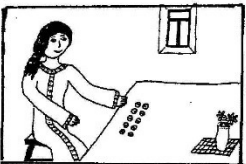
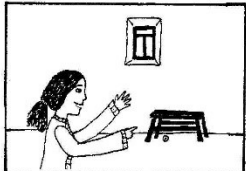
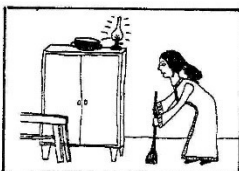
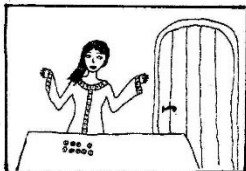
NAKRESLI, KAM JSI O PRÁZDNINÁCH CESTOVAL ?

KTERÉ VĚCI VEZMEŠ S SEBOU NA CESTU?

Život člověka může být taky jako cesta. Můžeme přemýšlet, kam moje cestička vede a kam bych chtěl dojít. A jestli se vydám po cestě, kterou nám ukazuje Ježíš.

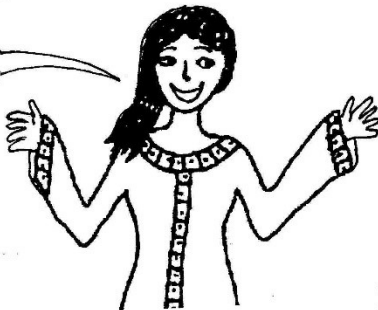
Ježíš nám vypravuje v evangelích různé příběhy lidí a ukazuje nám na nich, jak se máme chovat, abychom mohli jít cestou za ním. Jeden příběh je o ženě, která ztratila mince. Poskládej obrázky příběhu tak, jak jdou správně za sebou a příběh pak vyprávěj sám znovu.

K obrázkům doplň správné texty:

- Mám deset krásných stříbrných mincí .
- No teď! Jedna mince chybí!
- Kde může být? Není pod skříní? Není...
- Konečně! Zakutálela se pod lavici!
- Hurá! Pojď te se podívat, našla jsem svoji minci!

HURÁ!
NAŠLA JSEM
SVOJI ZTRACENOU
MINCI!

Žena našla minci a měla
Stejně tak se Bůh raduje z každého,
kdo chce jít po cestě za ním.
A my můžeme také RADOVAT.

Pořad bohoslužeb červenec - září 2025

22.6.	Ne	12. v mezidobí	7:15	za zemřelého manžela Pavla, syna Petra, rodiče a prarodiče z obou stran a živou rodinu
			8:30	za farní společenství
			10:00	a dar víry a dar Ducha Svatého pro vnučata a pravnučata
24.6.	Út	slavnost Narození sv. Jana Křtitele	18:00	za obrácení a dar nové víry s prosbou o ochranu Panny Marie
25.6.	St		18:00	za dar zdraví
26.6.	Čt		7:00	za zemřelou Martu Varausovou a živou rodinu
27.6.	Pá	Nejsv. Srdce Ježíšovo	18:00	na poděkování za dar života
28.6.	So		7:00	za zemřelé - zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
29.6.	Ne	13. v mezidobí sv. Petr a Pavel	7:15	za syna Petra a Pavla živou a zemřelou rodinu Trbolovu a Tesařovu
			8:30	za zemřelého Oldřicha Hajduka
			10:00	za farní společenství
2.7.	St		18:00	za zemřelou Veroniku Nejdrovou a živou a zemřelou rodinu
3.7.	Čt		7:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
4.7.	Pá		18:00	za nemocné
5.7.	So	slavnost sv. Cyrila a Metoděje	8:00	za rodinu Štikarovu a zemřelou rodinu Lerchovu a duše v očistci
6.7.	Ne	14. v mezidobí	7:15	za všechny drahé zemřelé
			9:00	za farní společenství
9.7.	St		18:00	za živou víru pro dospělé děti
10.7.	Čt		7:00	za ochranu žen v pozeňnaném stavu
11.7.	Pá	sv. Benedikt	18:00	za živou a zemřelou rodinu a za dary Ducha Svatého
12.7.	So		7:00	na poděkování za přijaté dary s prosbou o Boží požehnání pro celou rodinu
13.7.	Ne	15. v mezidobí	7:15	za farní společenství
			9:00	za rodiče Dvořákovy, manžela, rodinu Škarkovu a Šindelářovu a živou rodinu
15.7.	Út		18:00	za blahořečení umučeného kněze P. Josefa Toufara
16.7.	St		18:00	za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
17.7.	Čt		7:00	za zemřelého manžela Michala
18.7.	Pá		18:00	za živou a zemřelou rodinu Daňkovu, Pliškovu a Konečnou a dary Ducha Svatého
19.7.	So		7:00	*
20.7.	Ne	16. v mezidobí	7:15	*
			9:00	za farní společenství
23.7.	St		18:00	na úmysly dárců
24.7.	Čt		7:00	za zemřelou Marii Kovářovou
25.7.	Pá	sv. Jakub	18:00	za farní evangelizační buňky
26.7.	So	sv. Jáchym a Anna	7:00	za zemřelé - zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
27.7.	Ne	17. v mezidobí	7:15	za farní společenství
			9:00	na poděkování s prosbou o požehnání pro celou rodinu
30.7.	St		18:00	na poděkování s prosbou o požehnání do dalších let života
31.7.	Čt		7:00	na poděkování za dar života s prosbou o dary Ducha Svatého
1.8.	Pá		18:00	za nemocné
2.8.	So		7:00	za zemřelé rodiče Šibralovy a živou rodinu
3.8.	Ne	18. v mezidobí	7:15	*
			9:00	za farní společenství
6.8.	St	Proměnění Páně	18:00	na úmysly dárců
7.8.	Čt		7:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
8.8.	Pá		18:00	za zemřelé rodiče Obdržádkovy a za živou rodinu
9.8.	So	pout' jáhnů	18:00	za jáhny brněnské diecéze a jejich rodiny
10.8.	Ne	19. v mezidobí hody Rečkovice	7:15	za farní společenství
			10:00	*
13.8.	St		18:00	za rodiče a zemřelé členy rodiny

14.8.	Čt		7:00	za manžele, kteří nemohou mít vlastní děti
15.8.	Pá	slav. Nanebevzetí Panny Marie	18:00	na poděkování
16.8.	So		7:00	na úmysl dárce
17.8.	Ne	20. v mezidobí	7:15	na poděkování za dar života
			9:00	za farní společenství
20.8.	St		18:00	na poděkování za dar života
21.8.	Čt		7:00	za zemřelého Alexandra Gonyševa a živou a zemřelou rodinu Gonyševovu
22.8.	Pá		18:00	na úmysl dárce
23.8.	So		7:00	*
24.8.	Ne	21. v mezidobí hody Ivanovice	7:15	za farní společenství
			10:00	za živé a zemřelé obyvatele Ivanovic
27.8.	St		18:00	za živou a zemřelou rodinu Pohankovu, Fráňovu a Jurásovič
28.8.	Čt		7:00	*
29.8.	Pá		18:00	za farní evangelizační buňky
30.8.	So		7:00	za zemřelé - zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
31.8.	Ne	22. v mezidobí	7:15	za zemřelého syna
			8:30	*
			10:00	za farní společenství a hojnost darů Ducha Svatého do nového školního roku
2.9.	Út		18:00	za Boží požehnání a snahu o plnění Boží vůle pro všechny naše blízké
3.9.	St		18:00	na poděkování
4.9.	Čt		7:00	za kněze, nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
5.9.	Pá		18:00	za nemocné
6.9.	So		7:00	*
7.9.	Ne	23. v mezidobí hody Jehnice	7:15	za farní společenství
			8:30	za živé a zemřelé obyvatele Řečkovic a Mokré Hory
			10:00	za živé a zemřelé obyvatele Jehnic
9.9.	Út		18:00	na poděkování s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého a za živou a zemřelou rodinu
10.9.	St		18:00	na poděkování
11.9.	Čt		7:00	za ochranu a požehnání pro rodiny
12.9.	Pá		18:00	za zemřelé rodiče Tesařovy a Beranovy a požehnání pro živou rodinu
13.9.	So		7:00	za zemřelého bratra P. Lubora
14.9.	Ne	24. v mezidobí	7:15	na poděkování za dar života
			8:30	na smír za náboženský fanatismus a jeho oběti
			10:00	za farní společenství
16.9.	Út		18:00	za zemřelou maminku, prarodiče z obou stran a živé a zemřelé rodiny
17.9.	St		18:00	za zemřelého tatínka, maminku a živou rodinu
18.9.	Čt		7:00	za bratry Pavla a Martina a jejich rodiny
19.9.	Pá		18:00	za zemřelé rodiče Kubicovy a živou rodinu Kubicovu a Škvařilovu
20.9.	So		7:00	*
21.9.	Ne	25. v mezidobí hody Medlánky	7:15	za farní společenství
			8:30	za živou a zemřelou rodinu Černoškovu, Vachovu, Kroupovu a Burdovu
			10:00	za živé a zemřelé obyvatele Medlánek
23.9.	Út		18:00	na úmysly dárců
24.9.	St		18:00	za spásu duše maminky
25.9.	Čt		7:00	*
26.9.	Pá		18:00	za farní evangelizační buňky
27.9.	So		7:00	za zemřelé - zvláště za ty, kteří nás v tomto měsíci opustili
28.9.	Ne	25. v mezidobí sv. Václav	7:15	za živou a zemřelou rodinu
			8:30	za farní společenství
			10:00	za živé a zemřelé obyvatele Ořešína

*** úmysl nebyl v době uzávěrky zadán**